

– Kénytelen voltam bemenni a kiadóba, hogy megtudjam a címedet! – füstölög a barátja méltatlankodva, mint akit komoly megpróbáltatásnak tettek ki teljesen fölőselegesen. Leveti magát a karosszékbe, és körülnéz. – Nem sötét egy kicsit ez a lakás?

– Hozzak valamit? – Helga a karosszék mellett állva tétova pantomimmozdulatot tesz a konyha felé. De a barátja a csuklója után kap, aztán lentről fölfelé mélyen, firkészőn és jelentőségteljesen a szemébe néz.

– Muszáj mennem – mondja valamivel később a barátja, és nekiáll összekeresgélgni széthajigált ruhadarabjait. – Ma én hozom el az Andikát az iskolából...

Helga nagyot nyel, kínosan, mintha sósavat erőltetnének le a torkán: régi ismerősként üdvözli a fájdalom, tehetetlen düh és euforikus önmegtagadás keverékét.

Fekszik hanyatt a sötétben, fényes peremű, sötét foltok kavarnak a szeme előtt. Az arany körvonalak folyton változnak, terjeszkednek, fölfalják, majd kilökik magukból a változékony sötétségdarabokat. Fényből és sötétségből néha mintha összeállna valamilyen felismerhető alakzat, de eloszlik, mielőtt még meg tudná állapítani, micsoda. Egyszerre csak úgy érzi, mintha nem is az ágyában, hanem egy sötét, szűk akna legalján fekszen. Látja maga felett messze, a magasban az ég sötétkéken derengő négyszögét. Egyszerre valamilyen erő hirtelen a magasba ragadja, vagy mintha az a tompán derengő kékség rántaná magához: a következő pillanatban odafönn lebeg az éjszakai ég csöndjében, és felülnézetben látja az utcát, a nedves háztetőket, a némán elhúzó autók fémesen csillogó tetejét, a hangtalan szélben ingadozó fákat. Pár másodpercig minden boldogító és tökéletes. Aztán visszahuppan a mélybe.

Fischer Mária

ITT ÁLLOK FEKETÉBEN

Itt állok feketében – ködösen, köd alatt.
Lappang bennem a tél. Szűkre szabott az idő
szűkre szabott terepen; nincs út visszafelé,
nincsen előre sem. Átjár a hideg, vacogok
naphosszat, siratom múltunk napmelegét.
Félszárnyú madarak vergődnek szavakon
túli magányba zuhant, színtelen álmaimon.
Van, hogy üvöltetni kell; van, hogy megfeszülök
hangtalanul – s a világ dolgaiból kimarad
lelkem legjava. Csillagtalan éj közelít,
tudva tudom; levegőtlen, zord éjszaka jön.
Sápadt özvegyek érintenek: – És sohasem
lesz könnyebb, ne feledd! – Ennyi a béna vigasz.
Gyertyát kellene – mégiscsak – gyújtani már.

NÉLKÜLED

Azt mondják, hogy a macskák, a kutyák valahogy látják még a halállal tűnő, gyalogos lelkeket. – Ágyadon, akkor, Mone macska lapult, nem mozdult, nem akart megmozdulni, lesett rád; kicsi lett, csupa hűség, aprócska rokon. Néha az álmok el-elhoznak, perceken át van szereped, belopod hozzám mindig a múlt képeit. Éles a kép, éles a kép, ahogyan meghalsz. – Benne maradsz már a szememben, amíg élek, mintha nem is mentél volna odább egy lépéssel, egy űrbéli világba, ahol nincsen dolga a szívnek. – Hosszú ez a tél. Két macskával az ajtónál állok, a szél, hallom, tépi a fákat. Nem lesz kiutam.

GYÁSZ

Ott, ahol átragyog egy felhőn este a hold, ott járnak ki-be – ősztől – a fakó, szomorú angyalok. Ott emelik mind magasabbra, fehér gyolcsba tekert szavaink közt, a magányba szorult lelkeket. – Égre tekintek, megfojt a jelen. Most is szól a harang, érted szól a harang, jaj. Sírós öregekkel sírok, valahol megvagy, gondolom. Isten tükrében, azúr paplanon alszol, a vérszínű rózsza enyém melleden. – Itt csak az ásó, a lapát s az agyag súlya maradt; a hiányod mélysége sötét kút, nincsen vize. Lábad nyoma semmibe vész, és nem szólsz, nem ölelsz többé. Gondolatom, minden gondolatom, hozzád hajlana, hajlana még –

Székely Szabolcs

FARKAST KIÁLTÓ FIÚ A TENGERPARTRA MEGY

1

mennyi munka a félelem
akarja hogy törődj vele
akarja hogy tiéd legyen
visszatartott lélegzete

legyen a növényed öntözzed
legyen az állatod gondozzad
add neki magadat: még többet
add neki ami vagy: még jobbat

2

ülnek a fáradt istenek
kő-papír-ollót játszanak
a legszebb földi nő a tét
kinek szüli meg gyermekét

sziklába fáradt istenek
játsszák a tízes meccseket
aki az emberek asszonya
övék már nem lehet soha

3

szüzességre ez lesz a korszak
elvesztésre visszaszerzésre
férfiakra és nőkre hosszabb
évezredes szeretkezésre

4

tente tente tengerecske
csendesedj el itt az este
aludj aludj végre már

ruháját a partra vetve
feltámadni lenne kedve
de még alszik a halál

5

lehetne máshol lehetne máskor
le kéne szoknod a szédülésről
le kéne szoknod a kihalásról
rá kéne szoknod a rászokásra
lélegzésre léptekre létre
hogy elhihesd az indulást
ne gondolj most az érkezésre
hinned kéne a szótövekben
hogy megérthessed lombjukat
szerelmet és szeretést hogy
önzés öngől öntudat
sziklába fáradt isteneknek
lehetne mást és lehetne máshogy
szokás kérdése szédülésed
szökés kérdése megszokásod

6

embert szavakat nem halász
halakat sem a vizeken
lükteti homlokán a láz
hogy hűvösebb a végtelen

hűvösödik a tenger és
megszelídülnek szörnyei
alszanak a szeretkezés
fázós hajótöröttei

A PRÓBÁLGATÁS BALLADÁJA

szív- és ésszerű volna most
szeretni tudni bárki más
ez a vers is mint egy tengerész
próbálgatja az indulást
most még a partnak integetne
helyet cserél az ott s az itt
de már a nyílt vizekre tartva
kibontja horizontjait

szív- és ésszerű volna most
szeretni tudni bárki más
ez a vers is mint egy óramű
próbálgatja a kattogást
de véletlen csak hogyha pontos
pontatlansága tervezett
rafinált szívritmuszavar
benned lüktet és nem neked

szív- és ésszerű volna most
szeretni tudni bárki más
ez a vers is mint egy terhes asszony
próbálja a fáradást
de ki várandós önmagával
egyszerre magzat anyaöl
az mindenórás gyermekével
saját kezében sírna föl

szív- és ésszerű volna most
szeretni tudni bárki más
ez a vers is mint egy kisgyerek
próbálgatja a meghalást
a kéz bár gyengéden pofozza
hogy meg ne halj most nem szabad
pedig csak azt mutatja bízik
benned hogy te add meg magad

ajánlás

hercegnőm nekem megbocsáss
a vers félszívű féleszű
szeretni tudjon bárki más
az volna szív- és ésszerű